

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Franciscyho a sudkýň JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobcov **1/ I.**, bývajúceho v P., **2/ I. ml.**, bývajúceho v B., **3/ J.**, bývajúceho v P., **4/ T.**, bývajúcej v P., **5/ J.** bývajúceho v P., všetkých zastúpených JUDr. P., advokátom so sídlom v B., proti žalovaným **1/ M.**, bývajúcemu v B., **2/ E.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. M., advokátom so sídlom v B., **3/ E.**, bývajúcemu v P., zastúpenému JUDr. M., advokátom so sídlom v B., **o určenie vlastníctva nehnuteľností**, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 6 C 152/2002, na dovolanie žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 8. februára 2007 sp. zn. 7 Co 38/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanému 1/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania. Žalobcovia 1/ až 5/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným 2/ a 3/ do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania 2 546 Sk do rúk JUDr. M., advokáta so sídlom v B..

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Topoľčany rozsudkom zo 6. decembra 2005 č.k. 6 C 152/2002-314 určil, že J., ktorý zomrel 4. septembra 1994, a M., ktorá zomrela 6. marca 1999, boli v podieloch po 1/2 podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností v katastrálnom území P. (v ďalšom texte ide len o toto katastrálne územie) zapísaných v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. 611/6 – zastavaná plocha vo výmere 61 m² a parcela č. 611/7 – záhrada vo výmere

250 m²; zároveň určil, že tieto nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi J. a poručiťke M.. Rozhodol tiež o trovách konania. Vychádzal zo zistenia, že obaja právni predchodcovia žalobcov kúpnu zmluvou z 15. februára 1973 registrovanou Štátnym notárstvom v Topoľčanoch pod sp. zn. R I 108/73 (ďalej len „kúpna zmluva“) odkúpili od M. a J. spoluvlastnícky podiel 3/6 nehnuteľnosti zapísanej v pozemkovoknižnej vložke č. 500 ako parcela č. 611 a spoluvlastnícky podiel 1/42 nehnuteľnosti zapísanej v pozemkovoknižnej vložke č. 501 ako parcela č. 612; obe parcely sa podľa vtedy vypracovaného geometrického plánu (z roku 1972) stali súčasťou novoutvorených parciel č. 611/1 – záhrady vo výmere 1673 m² a č. 611/2 – záhrady vo výmere 596 m². Vlastnícke právo právnych predchodcov žalobcov k týmto novoutvoreným parcelám bolo zapísané na liste vlastníctva č. X. J. a M. na základe zmluvy z 3. mája 1994 darovali žalobkyni 4/ a jej manželovi parcelu č. 611/5 – roľu vo výmere 978 m², vytvorenú geometrickým plánom z roku 1994 z ich parciel č. 611/1 a č. 611/2 (ďalej len „darovacia zmluva“). Týmto geometrickým plánom (z roku 1994) boli zamerané aj parcely vo vlastníctve žalovaných, a to parcela č. 611/4 vo výmere 473 m² a č. 611/3 vo výmere 1312 m²; zároveň boli vytvorené aj parcely č. 611/6 vo výmere 61 m² a č. 611/7 vo výmere 250 m², ktoré boli následne zapísané na liste vlastníctva č. X. ako vlastníctvo žalovaných. Dokazovaním vykonaným posudkom znalca I. bolo preukázané, že správne mala mať parcela č. 611/1 výmeru 291 m², parcela č. 611/2 výmeru 689 m², parcela č. 611/5 výmeru 978 m², parcela č. 611/6 výmeru 61 m², parcela č. 611/7 výmeru 250 m², parcela č. 611/4 výmeru 473 m² a parcela č. 611/3 výmeru 1312 m². Súd prvého stupňa žalobe vyhovel, lebo geometrickým plánom z roku 1994 vytvorené parcely vykazovali nesprávne výmery a sporné parcely č. 611/6 a č. 611/7 boli v katastri nehnuteľností zapísané ako vlastníctvo žalovaných bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Výsledky vykonaného dokazovania pritom nepreukázali, že by žalovaní vlastníctvo k nim nadobudli právne relevantným titulom, vrátane vydržania.

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 8. februára 2007 sp. zn. 7 Co 38/2006 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Rozhodol tiež o náhrade trov konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa síce vo veci vykonal dostatočné dokazovanie a aj správne zistil skutkový stav, vec však nesprávne právne posúdil. Odvolací súd na rozdiel od neho nepovažoval za významné okolnosti, za ktorých boli nehnuteľnosti zapísané ako vlastníctvo žalovaných. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo rozhodujúce, či právni predchodcovia žalobcov boli vlastníckymi sporných parciel č. 611/6 a č. 611/7. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že pri vyhotovovaní geometrického plánu z roku 1972 došlo

ku chybám, v dôsledku ktorých boli uvedené nesprávne údaje o kupovaných parcelách (ich výmery boli väčšie, než zodpovedalo skutočnosti) a že tieto nesprávne údaje sa prevzali do kúpnej zmluvy a tiež neskorších listín o právnych úkonoch. Právni predchodcovia žalobcov pritom sporné (väčšie) plochy pozemkov nikdy neužívali a ich vydania sa ani nikdy nedomáhali. Odkúpené pozemky užívali len po hranicu vybudovaného plota, pričom sporné časti pozemkov užívali výlučne právni predchodcovia žalovaných. Vôľa J. a M. pri kúpe nehnuteľností v roku 1973 sa týkala reálne vyčlenenej a oplotenej parcely, ohľadne ktorej nikdy neboli spory o užívanie (spory vznikli až v roku 1994, keď právni predchodcovia žalobcov darovali parcelu č. 611/5). J. a M. sa nikdy nedomáhali posunutia hranice parcel v ich prospech tak, aby ohraničovala aj parcely č. 611/6, č. 611/7. Skutočnosť, že za svojho života sa nikdy nedomáhali vydania sporných plôch nehnuteľností, svedčí o ich vedomosti, že im patrí len tá výmera, ktorú chceli kúpiť a ktorá bola v čase kúpy reálne vyčlenená; o opaku nesvedčí žiadna skutková okolnosť. Na tomto základe dospel odvolací súd k záveru, že žalobcovia nepreukázali vlastníctvo ich právnych predchodcov k parcelám č. 611/6 a č. 611/7. Nestotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého ich vlastníctvo potvrdzuje skutočnosť, že žalovaní nepredložili žiadnu právne významnú listinu, ktorá by bola titulom pre zápis vlastníckeho práva. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa pre nesprávny právny názor podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol. Rozhodnutie o trovách prvostupňového a odvolacieho konania odôvodnil poukazom na ustanovenia § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a tiež na procesný úspech žalovaných.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadli žalobcovia dovolaním, v ktorom uviedli, že v konaní im bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), lebo odvolací súd vec prejednal a rozhodol 8. februára 2007 počas práceneschopnosti ich právneho zástupcu, ktorá trvala od 5. do 28. februára 2007. Zo žalobcov bol na pojednávaní prítomný len žalobca 1/, ostatní neboli prítomní. Žalobca 1/ ospravedlnil neúčast' ich chorého právneho zástupcu, no súd nezisťoval, či žalobca 1/ súhlasí s prejednaním veci bez účasti ich právneho zástupcu. Žalobcovi 1/ v priebehu súdneho pojednávania nebolo prakticky umožnené vyjadriť sa k veci a jeho osoba bola znevažovaná (v úradnom zázname, ktorý s ním bol následne spísaný v prítomnosti podpredsedu súdu, sa konštatovalo, že na jeho žiadosť vykonaná dychová skúška u neho nevykázala prítomnosť alkoholu). Na odôvodnenie dovolania ďalej uviedli, že v kúpnej zmluve bola odkupovaná aj časť parcely č. 612, ktorá vytvárala súčasť nových parcel č. 611/1 a č. 611/2. Tým je podľa nich vyvrátený názor o „akomsi omyle“ ohľadne výmer kúpnu zmluvou nadobudnutých parcel. Právni predchodcovia žalobcov sa na základe

kúpnej zmluvy stali vlastníkami parcely č.611/1 – záhrada vo výmere 1673 m² a parcela č. 611/2 – zastavaná plocha vo výmere 596 m². Uvedené pozemky zhodne označuje geometrický plán, ktorý bol neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy. Ak by údaje v tomto geometrickom pláne nezodpovedali skutočnosti (ak by parcely č. 611/1 a č. 611/2 mali nesprávne výmery), nesprávna by bola aj výmera parcely č. 611/3. Skutočnosť, že v prípade parcely č. 611/3 je uvádzaná správna výmera 1312 m², svedčí o tom, že v prípade všetkých parciel v tomto geometrickom pláne je vyznačená správna výmera. Podľa názoru žalobcov nedošlo preto k žiadnej nesprávnosti vo výmerách parciel. Ak by po registrácii kúpnej zmluvy bol zistený nesúlad so stavom podľa evidencie nehnuteľností, nedošlo by k zápisu nehnuteľností na list vlastníctva. Podľa názoru žalobcov neobstoja právne závery odvolacieho súdu ani v tom smere, že rozsah vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je daný prípadnou existenciou provizórneho starého oplotenia na nehnuteľnostiach. Nie je totiž možné vlastnícke právo obmedziť tým, že časť pozemku oprávneného vlastníka nemôže byť aj za týmto oplotením. Na nehnuteľnostiach sa staré oplotenie nachádzalo iba v jednej časti. Podstatná časť medzi nehnuteľnosťami oplotená nebola. Nie je pravdou, že o užívanie nehnuteľností, ktoré patrili ich predchodcom, nemali záujem; hneď, ako sa dozvedeli, že časť ich nehnuteľností bola bez akéhokoľvek právneho dôvodu zapísaná v prospech žalovaných, uplatnili svoje práva na katastrálnom úrade a neskôr tiež na súde a od počiatku namietali, že to, čo pôvodne bolo súčasťou nehnuteľností patriacich právnym predchodcom žalobcov, bolo nesprávnym postupom katastra zapísané ako vlastníctvo žalovaných – výmera parciel č. 611/6 a č. 611/7, o ktorú sa vlastnícke právo neoprávnene „zvýšilo“ na strane žalovaných, „chýba“ na strane žalobcov. Zo všetkých uvedených dôvodov žalobcovia žiadali, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný 1/ sa k dovolaniu nevyjadril.

Žalovaní 2/ a 3/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že postup súdu na odvolacom pojednávaní bol v súlade so zákonom a žalobcom nebola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať. V znaleckom posudku I. je dostatočne vysvetlené, akým spôsobom došlo k chybe pri určení výmer parciel. Po predložení zmluvy, ktorú zaregistrovalo štátne notárstvo, nebolo stredisko geodézie oprávnené takéto rozhodnutie o registrácii spochybňovať a listinu len zapísalo. Príslušné stredisko geodézie nemalo možnosť pri bežnej činnosti rozdiely vo výmerách zistiť. Oplotenie bolo na hranici pozemkov vybudované pri rozdelení pozemkov v roku 1963. V roku 1964 začal právny predchodca žalobcov stavať na svojej časti pozemku (t. č. parcela č. 611/2) rodinný dom; plot postavil ako prvý. Právni predchodcovia žalovaných

začali so stavbou rodinného domu neskôr a po jeho dokončení postavili na hranici pozemkov aj oni svoj vlastný plot. Hranicu medzi pozemkami tak určoval nie jeden, ale dva vedľa seba súběžne postavené ploty. Ako potvrdili samotní žalobcovia, ich právni predchodcovia sa nikdy nedomáhali posunutia oplotenia. Nikdy netvrdili, že by im vlastnícky mala patriť aj časť pozemkov za oplotením. Tento stav trval najmenej 30 rokov (od postavenia prvého plota až do roku 1994, kedy bol vypracovaný geometrický plán č. 20/94). Zavádzajúce je tvrdenie žalobcov, že rozdiel medzi výmerami parciel č. 611/1 a 611/2 v grafickom a písomnom operáte katastra nehnuteľností je 311 m², čo presne zodpovedá súčtu výmer parciel č. 611/6 a č. 611/7. Zo znaleckých posudkov vypracovaných v prvostupňovom konaní vyplýva, že tento rozdiel predstavuje 395 m². Ako zhodne uvádzajú znalecké posudky vypracované v konaní, k posunu hranice medzi pozemkami v priebehu času nedošlo a všetky geometrické plány vypracované po roku 1972 ju rešpektovali. Parcely č. 611/6 a č. 611/7 sú v prírode neidentické a v skutočnosti ani nejestvujú, preto súd aj z tohto dôvodu nemôže rozhodnúť, že uvedené – nejestvujúce pozemky patrili do vlastníctva právnych predchodcov žalobcov. Na tomto základe žalovaní 2/ a 3/ žiadali, aby dovolací súd dovolanie žalobcov ako nedôvodné zamietol a aby žalobcovia boli zaviazaní nahradiť im trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je opodstatnené.

Pri skúmaní opodstatnenosti dovolania žalobcov vychádzal dovolací súd z tohto, že v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Žalobcovia v mimoriadnom opravnom prostriedku uplatnili na prvom mieste dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. tvrdiac, že rozsudok odvolacieho súdu bol vydaný v konaní postihnutom procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Pod odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumie nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní. Dovolatelia vyvodzujú existenciu takejto procesnej vady z postupu odvolacieho súdu na odvolacom pojednávaní 8. februára 2007. Žalobcovia boli na toto pojednávanie predvolaní prostredníctvom ich vtedajšieho právneho zástupcu JUDr. D., ktorý písomné predvolanie prevzal osobne 15. decembra 2006 (viď č.l. 337 spisu). Zo zápisnice z odvolacieho pojednávania uskutočneného 8. februára 2007 (viď č.l. 342 spisu) vyplýva, že na toto pojednávanie sa dostavil osobne len žalobca 1/; žalobcovia 2/ až 5/ a ani JUDr. D. sa na odvolacie pojednávanie nedostavili. S poukazom na ochorenie JUDr. D. žalobca 1/ na pojednávaní iba vysvetlil dôvod jeho neprítomnosti a požiadal súd, aby pre neho vyhotovil rovnopis zápisnice o pojednávaní. Žalobca 1/ súdu ničím nedoložil ním tvrdený dôvod neprítomnosti právneho zástupcu žalobcov a nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôvodu ochorenia JUDr. D.. V danom prípade preto boli splnené podmienky v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., za ktorých môže súd vec prejednať v neprítomnosti účastníkov konania (ich právnych zástupcov). Keďže postup odvolacieho súdu bol v súlade s týmto ustanovením, nemohol mať za následok odňatie možnosti žalobcov konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Z už spomenutej zápisnice z pojednávania pred odvolacím súdom pritom nevyplýva, že by súd nevytvoril žalobcovi 1/ dostatok priestoru pre uplatnenie jeho procesných práv alebo že by nezachoval objektívny a nezaujatý prístup k účastníkom konania. Obsah spisu nesvedčí o žiadnej skutočnosti, ktorá by preukazovala opak, a to ani vo vzťahu k okolnostiam, za ktorých došlo k spísaniu záznamu o sťažnosti žalobcu 1/ a výsledku jeho dychovej skúšky na prítomnosť alkoholu. Možno preto zhrnúť, že v dovolaní bol neopodstatnene uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.

Z dovolania ďalej vyplýva rozsiahla argumentácia žalobcov, ktorá obsahuje ich výhrady voči právnomu posúdeniu veci zo strany odvolacieho súdu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce

aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Právny názor súdu prvého stupňa, so zreteľom na ktorý vyhovel žalobe prehliada, že už v geometrických plánoch vyhotovených pred rokom 1994 sa vyskytli nesprávne výmery parcel, a to s dopadom na obe strany sporu. Znalecké posudky, ktoré na tieto skutočnosti poukazujú a podávajú k nim odborné vysvetlenie (t.j. posudok súdneho znalca I. na č.l. 77 až 86 spisu a tiež „kontrolný“ posudok znalkyne Ing. Y. na č.l. 122 až 154 spisu) sú v logickej zhode s obsahom spisu a súdom dávali dostatočný podklad pre to, aby spolu s výsledkami inak vykonávaného dokazovania úplne zistili skutkový stav a vec správne po právnej stránke posúdili. S poukazom na tieto znalecké posudky aj dovolací súd uvádza nasledovné:

Pokiaľ ide o žalobcov, nesprávnosť výmer pozemkov sa prejavila už v geometrickom pláne z roku 1972, ktorý bol vyhotovený pre účely kúpnej zmluvy. V tomto geometrickom pláne bol zaznamenaný právny stav (kde parcela č. 611/1 mala výmeru 1280 m² a parcela č. 611/2 mala výmeru 594 m², teda spolu 1874 m²) a stav podľa evidencie nehnuteľností (v rámci ktorého mala parcela č. 611/1 výmeru 1673 m² a parcela č. 611/2 mala výmeru 596 m², teda spolu 2269 m²). Kúpna zmluva však nevychádzala z rozhodujúceho právneho stavu (s nižšou výmerou parcel), ale z evidenčného stavu (s väčšou výmerou parcel). Táto nesprávnosť sa neskôr prehliadala a následne prenášala do neskorších právnych úkonov a verejných listín. Na list vlastníctva č. 239 bola v dôsledku toho v rozpore s právnym stavom zapísaná výmera pozemkov o 395 m² vyššia.

Pokiaľ ide o žalovaných, došlo u nich k obdobným nesprávnostiam v geometrickom pláne z roku 1977, ktorý bol vyhotovený pre účely dedičského konania sp. zn. D 1328/78 Štátneho notárstva v Topoľčanoch. Nesprávne tu bola parcela č. 611/3 uvádzaná vo výmere 1312 m² a parcela č. 611/4 vo výmere 473 m² (spolu vo výmere 1785 m²), hoci správny súčet ich výmer mal byť podľa poľného nákresu 2167 m². Na list vlastníctva č. X. bola teda v rozpore s právnym stavom zapísaná výmera pozemkov o 382 m² nižšia.

Pri spracovaní geometrického plánu z roku 1994, ktorý bol vyhotovený pre účely odčlenenia parcely č. 611/5 a spisania darovacej zmluvy, bolo zistené, že pôvodná plocha parcel č. 611/1 a č. 611/2 v skutočnosti nezodpovedá výmerám uvádzaným v písomných operátoch, a preto bol výkaz výmer upravený zmenšením výmer parcel o 311 m² a „umelým“

vytvorením oboch sporných parciel č. 611/6 a č. 611/7, ktoré pri zápise darovacej zmluvy do katastra nehnuteľností boli zapísané na liste vlastníctva č. X. ako vlastníctvo žalovaných. I. na záver svojho znaleckého posudku dodal, že tieto parcely nie sú v teréne identifikovateľné a boli vytvorené len za účelom odstránenia nesúladu písomnej a grafickej časti operátu v katastri nehnuteľností.

Znalecký posudok Ing. Y. potvrdzuje správnosť znaleckých zistení a záverov súdneho znalca I., v zmysle ktorých bol nesprávny už zápis výmer pozemkov na základe kúpnej zmluvy – jej predmetom nebol podiel 1/2 podľa B 1 pozemnoknižnej vložky č. 500 (správne mali byť diely č. 73 a 74 odčlenené novými parcelami a zapísané v podiele 1/6 v prospech J. a v 2/6 v prospech M.). Medzi súdnymi znalcami I. a Ing. Y. došlo v rámci dovolených odchýlok k úplnej zhode tak z hľadiska výmer dotknutých nehnuteľností, ako aj ich geometrického zobrazenia a hraníc dotknutých pozemkov.

Názor žalobcov, že v danom prípade nedošlo k žiadnej nesprávnosti vo výmerách parciel, nemá oporu v spise. K argumentácii, že ak by bol po registrácii kúpnej zmluvy zistený nesúlad so stavom podľa evidencie nehnuteľností, nedošlo by k zápisu nehnuteľností na list vlastníctva, je potrebné uviesť, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy mal zápis do evidencie nehnuteľností (EN) len evidenčný charakter a že v praxi sa sporadicky vyskytujú aj prípady, že do tejto evidencie boli zapísané aj nesprávne údaje napriek tomu, že vyplývali zo zmlúv registrovaných štátnymi notárstvami.

Zo všetkých týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolaním žalobcov 1/ až 5/ napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto ich opravný prostriedok zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p.

Žalobcovia 1/ až 5/ neboli v dovolacom konaní úspešní a úspešným žalovaným 1/ až 3/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný 1/ nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.), preto mu dovolací súd náhradu nepriznal. Žalovaní 2/ a 3/ trovy dovolacieho konania vyčíslili a podali návrh na rozhodnutie o priznaní ich náhrady. Dovolací súd im priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ich zastupoval už v konaní pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej

služby poskytnutej spoločne obom žalovaným vypracovaním písomného vyjadrenia k dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Vychádzal z § 11 ods. 1 tejto vyhlášky a keďže išlo o spoločný úkon pri zastupovaní dvoch osôb, aplikoval § 13 ods. 3 uvedenej vyhlášky. Tarifnú náhradu určil sumou 2 190 Sk [1 369 Sk (1/13 výpočtového základu) – 20 % zo základu 1 369 Sk = 1 095 Sk x 2 = 2 190 Sk], čo spolu s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 15 písm. a/ citovanej vyhlášky) vo výške 2 x 178 Sk (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje 2 546 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2008

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: